

Mint egy rosszul sikerült hős katonaszobor álltam bambán, megdermedve egyedül a tetőn, hogy sírtam vagy nevettem nem tudom, mert a tetőre elsőnek felkapaszkodott lompos szibériai vogul katona, vértestvérem puskatusájával leütött.

(Folyt. köv.)

Örvendjetek!

*Kint fehéren száll a hópehely,
A dermedt földre csókokat lehel.
Az utcasarki régi kőkeresztre
Paplant pihézet följeszített testre . . .
Tövissel vérzett Krisztusunk sebére
Fehér kötést köt, hogy ne lássék vére.*

*Bent álmodok estje ünnepet mesél.
Karácsonyest van. Angyalszó zenél.
Parányi gyertyák lángja táncol égnek.
Örvendj! . . . Dicsőség! . . . zeng a boldog ének.
Szent béke estje templomot varázsol
A szivekből, az eldugott tanyákból.*

*Karácsonyest van. Olyan szép ez est!
Tedd össze két kezed! Imádd, szeresd!
Simítsd meg szived és ne tudd, hogy sírtál.
Örvendj! Ma eljött Ő, akit te hívtál.
Örömmel hozta tarka sok virágát.
Arannyal szórta szentfa sok kis ágát.*

*S mig bent az ember szive ünnepel,
Kint egyre száll a sok-sok hópehely . . .
Az utcasarki régi kőkeresztre
Paplant terítget följeszített testre.
Tövissel vérzett Krisztusunk sebére
Fehér kötést köt, hogy ne lássék vére.*

MÓRA LÁSZLÓ